

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/253/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813211547
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7813211547.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudcov JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Alexandra Husivargu v spore žalobcu: R. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. P., S. XXXX, zastúpeného JUDr. Františkom Hadušovským, advokátom so sídlom v Rožňave, Cyrila a Metoda 2, proti žalovanému: F. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX, XXX XX X., zastúpenému JUDr. Pavlom Kontrom, advokátom so sídlom v Rožňave, Čučmianska dlhá 21, o zaplatenie 3.163,14 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 25.mája 2018 sp.zn. 9C/12/2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku II. a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 25.mája 2018, č.k. 9C/12/2014-132 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.163,14 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalovaného s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe doručenej súdu dňa 7.11.2013, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 4.513,14 € z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnil tým, že žalovanému požičal sumu 15.000 €, ktoré finančné prostriedky si zadovážil prostredníctvom úveru z banky. Pred uzatvorením zmluvy o úvere sa so žalovaným dohodli, že mu bude uhrádzať úverové splátky ním zaplatené a celý dlh vráti v plnom rozsahu spolu s poplatkami a úrokmi vyplývajúcimi z úveru v termíne dvoch mesiacov. Pred uzavretím zmluvy o úvere sa žalovaného pýtal, na aké obdobie má uzavrieť úverovú zmluvu a ten mu povedal, že je to jedno, pretože mu bude uhrádzať úverové splátky ním zaplatené a celý dlh mu vráti spolu s poplatkami a úrokmi vyplývajúcimi z úveru. Žalovaný však zaplatil žalobcovi iba dve splátky úveru a následne prestal platiť. Preto sa účastníci konania dohodli, že žalovaný zaplatí žalobcovi dlh aj s poplatkami a úrokmi z úveru na jar 2010, pričom konkrétny termín plnenia nebol dohodnutý. Svoj dlh v sume 15.000 € splnil v splátkach spoločne so žalovanou v 2.rade. Žalobca dňa 5.9.2011 splatil úver voči peňažnému ústavu a následne ústne a formou SMS správy vyzval žalovaného, aby mu zaplatil ešte náklady úveru 2.906 €, ktorú sumu mu žalovaný neuhradil. Dňa 7.9.2013 písomne vyzval žalovaných v 1. a 2. rade na splatenie dlhu vo zvyšnej časti pohľadávky a to v sume 4.513,14 €, ktorú sumu mu neuhradili, preto podal žalobu na súd dňa 7.11.2013.

3. Súd rozhodol preskúmaným rozsudkom opakovane po tom, ako uznesením zo dňa 22.marca 2017 sp.zn. 2Co/144/2016 Krajský súd v Košiciach zrušil jeho skorší rozsudok (zo dňa 27.10.2015 č.k. 9C/12/2014-71) v časti o zaplatenie sumy 3.163,14 € a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Vec právne posúdil podľa § 100 ods.1, § 101, § 563, § 3 ods.1 Obč.zákonníka spolu s § 657 a § 51 Obč.zákonníka a vychádzajúc z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom posúdil okolnosti relevantné pre rozhodnutie o vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného a tvrdenia strán sporu o splatnosti žalovanej sumy. Žaloba bola podaná dňa 07. 11. 2013 na súde. V danom prípade nárok uplatnený žalobcom súd právne kvalifikoval ako právo na plnenie zo zmluvy - dohody uzavretej medzi účastníkmi konania, preto aplikoval trojročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka a zameral sa na posúdenie začiatku a skončenia plynutia premlčacej lehoty vo vzťahu k uplatnenému nároku.

5. Vychádzal z úvahy, že právo môže byť vykonané prvý raz, keď vznikne možnosť podať na jeho základe žalobu. Začiatok plynutia premlčacej lehoty je viazaná na splatnosť dlhu žalovaného voči žalobcovi. Konštatoval, že v zmysle pôvodnej dohody strán sporu žalovaný finančné prostriedky mal uhradiť žalobcovi do dvoch mesiacov v takej výške, aby žalobca mohol úver splatiť, teda ukončiť úverový vzťah s peňažným ústavom. K splneniu tejto dohody zo strany žalovaného nedošlo z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, preto strany sporu sa dohodli na predĺžení splatnosti dlhu, podľa tvrdenia žalobcu žalovaný sľúbil, že peniaze mu zaplatí na jar 2010, a podľa vyjadrenia žalovaného na pojednávaní dňa 18.08.2015 žalovaný mal vrátiť žalobcovi peniaze vtedy, keď žalovaný bude môcť čerpať úver, z ktorého bude možné zaplatiť požičané peniaze. Žalovaný však žiaden úver nečerpal, istinu úveru a sumu 1.350 eur zaplatil žalobcovi pomocou svojich príbuzných, matky a sestry.

6. Následné dojednanie strán sporu o termíne splatnosti dlhu, po uplynutí pôvodne dohodnutej dvojmesačnej lehoty, vymedzené pojmom na jar 2010 je podľa súdu prvej inštancie neurčité. Za neurčité považoval aj dojednanie podľa tvrdenia žalovaného, že peniaze vráti vtedy, keď on sám bude môcť čerpať úver. Preto v tejto časti súd dohodu považoval za neplatnú v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka. Na základe toho súd dospel k záveru, že čas splnenia dlhu z titulu zaplatenia nákladov úveru medzi stranami sporu nebol dohodnutý.

7. Nakoľko pôvodná dohoda strán sporu o splatnosti dlhu bola zmenená, a v dôsledku neurčitosti ich ďalšej dohody o splatnosti dlhu túto považoval za neplatnú, súd vychádzal z toho, že čas splnenia dlhu nebol dohodnutý. Predmet konania pozostáva zo sumy uhradených zmluvných úrokov a poplatkov a poplatku za predčasné splatenie úveru, kde uzavrel, že trojročná premlčacia doba začala plynúť odo dňa nasledujúceho po vzniku týchto dlhov.

8. Z potvrdenia SLSP a.s. zo dňa 27.10.2014 a z prehľadu splácania úveru vyhotoveného peňažným ústavom SLSP a.s. mal súd preukázané, že úver bol splatený dňa 05.09.2011. Na základe vykonaného dokazovania mal za to, že o celkovej výške nákladov úveru sa žalobca dozvedel dňa 05.09.2011, v deň splatenia úveru, ktoré pozostávajú zo zmluvných úrokov za obdobie trvania úverového vzťahu v celkovej sume 3.724,36 eur, poplatkov za správu úveru počas trvania úverového vzťahu v celkovej sume 61,75 eur, spracovateľského poplatku poplatok 189,17 eur splatného a zaplateného v deň čerpania úveru a poplatku za predčasné splatenie úveru splatného a zaplateného v deň splatenia úveru 05.09.2011 v sume 537,86 eur. Žalobca písomnou výzvou zo dňa 07.09.2013 vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 4.513,14 eur z titulu nákladov úveru, ktorá výzva bola doručená žalovanému najneskôr 12. 09.2013.

9. Žalovaným uhradenú sumu 1.350 eur prevyšujúcu istinu úveru považoval za čiastočnú úhradu nákladov úveru (žalobca zobral v tejto časti žalobu späť). Žalovaný neuviedol, na úhradu ktorých nákladov úveru uhradil túto sumu, preto týmto plnením považoval súd za uhradený dlh najskôr zročný, teda spracovateľský poplatok, (ktorý bol splatný a zaplatený v deň čerpania úveru) a čiastočne aj úroky a poplatky za správu úveru.

10. Z prehľadu transakcií na úvere vyhotoveného peňažným ústavom mal za preukázané, že za obdobie od 23.09.2009 do 12.09.2010 boli zaplatené zmluvné úroky v sume 1846,43 eur a poplatky za správu úveru v sume 23,88 eur, ktoré sumy prevyšujú sumu 1.350 eur uhradenú na náklady úveru. Konštatoval, že náklady úveru vzniknuté za obdobie od 23.09.2009 do 12.09.2010 neboli uhradené v plnej výške

zaplacením sumy 1.350 eur, preto podľa súdu prvej inštancie žalovaným vznesená námietka premlčania je čiastočne dôvodná, a to týkajúca sa nákladov úveru prevyšujúcich zaplatenú sumu 1.350 eur vzniknutých za obdobie od 23.09.2009 do 12.09.2010. Nárok žalobcu uplatnený z titulu nákladov úveru vzniknutých za obdobie od 12.09.2010 do 05.09.2011 pozostávajúci zo zmluvných úrokov, poplatkov za správu úveru a poplatku za predčasné splatenie úveru nie je podľa súdu premlčaný.

11. Aplikujúc ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd poukázal na to, že úver z peňažného ústavu žalobca čerpal na základe podnetu a naliehania žalovaného v záujme finančne pomôcť žalovanému, ktorý nalievajú potrebu požičania peňazí odôvodnil nepriaznivým zdravotným stavom svojej matky, ktoré tvrdenie nezodpovedalo skutočnosti, bolo nepravdivé, ako to potvrdil aj žalovaný v priebehu konania a ktoré nepravdivé tvrdenie ovplyvnilo žalobcu pri rozhodovaní o čerpaní úveru. Žalovaný finančné prostriedky žalobcovi nevrátil v pôvodne dohodnutej dvojmesačnej lehote, preto došlo k zvýšeniu nákladov úveru na celkovú sumu 4.513,14 eur. Za týchto okolností uplatnenie námietky premlčania nároku zo strany žalovaného považoval súd za konanie vykazujúce znaky úmyslu poškodiť žalobcu, preto námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného považoval za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka, preto na túto námietku súd neprihliadal.

12. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods.1, 2 CSP a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko bol v konaní plne úspešný.

13. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm.f/ a h/ a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 388 zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná mu náhradu trov konania.

14. Odvolateľ poukázal na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.3.2017 a vyjadril názor, že splatnosť dlhu bola jednoznačne stanovená v lehote do dvoch mesiacov a následne podľa tvrdenia žalovaného do marca alebo apríla 2010 a podľa tvrdenia žalobcu do jari nasledujúceho roku. Podľa neho nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie ustálil splatnosť dlhu podľa vyjadrenia žalovaného „vtedy, keď on sám bude môcť čerpať úver“, ktoré vyjadrenie spolu s výrazom na jar 2010 považoval za neurčité, a preto túto časť dohody považoval za neplatnú v zmysle § 37 OZ. Žalovaný má za to, že jeho vôľou bolo oddialiť a určiť nový termín splatnosť na marec, apríl 2010, ktorý prejav považuje za dostatočne určitý a zrozumiteľný. Takúto vôľu žalobca akceptoval, keď súhlasil, že splatnosť dlhu mala byť určená do jari budúceho roku. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na § 35 ods.2 OZ majúci za to, že lehota splatnosti je tak jednoznačne určená najneskôr na 30.4.2010. Podľa jeho názoru takýto záver korešponduje aj s tvrdením žalobcu o posunutí lehoty splatnosti do jari roku 2010, keď posledný jarný deň pripadol na 21.6.2010. Za nesprávne považuje záver súdu o neurčitosti dohody, keďže v zmysle žalovaného lehota splatnosti bola určená na 30.4.2010, resp. vychádzajúc z tvrdenia žalobcu najneskôr na 21.6.2010. Na základe uvedeného naďalej považuje nárok žalobcu za premlčaný a názor súdu o tom, že čas plnenia nebol dohodnutý, považuje za nesprávny.

15. Za nesprávne žalovaný považuje aj tvrdenie žalobcu o tom, že výška zaplatených úrokov a poplatkov mu bola známa až po zaplatení celkového úveru, kde poukázal na to, že z prehľadu splátok - výpisu z úverového účtu žalobca vedel, že mesačne spláca splátku 229,85 € a riadny úrok 164,25 €.

16. Nezrozumiteľný je podľa odvolateľa aj záver súdu o čiastočnej dôvodnosti námietky premlčania, na ktorú pre rozpor s dobrými mravmi neprihliadol, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/148/2004, v zmysle ktorého dôvodne vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Tiež poukázal na to, že táto skutočnosť - údajný rozpor s dobrými mravmi bola súdu známa aj pri prvom rozsudku, no vtedy na ňu neprihliadol. Na túto skutočnosť prihliadol až v preskúmanom rozsudku, preto sa rozsudok v tejto časti javí prekvapivým, keďže žalovaný nemal možnosť sa k takémuto právnomu posúdeniu vyjadriť.

17. Napokon žalovaný namieta aj výrok súdu o náhrade trov konania, pretože sa nestotožnil so záverom súdu o plnej úspešnosti žalobcu, kde súd opomenul fakt, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 4.513,14 €, avšak následne zobral žalobu späť v časti istiny 1.350 €, na základe čoho súd konanie zastavil. Z procesného hľadiska tak mal žalovaný v tejto časti úspech a nemôže byť zaviazaný k náhrade trov konania vo výške 100%.

18. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že celková výška nákladov úveru sa mu stala známou až dňa 5.9.2011, kedy mu SLSP vyčíslila prehľad o konečnej výške splateného úveru, preto záver žalovaného o tom, že si mohol výšku nákladov sám vypočítať, je zavádzajúci. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie vyhodnotil vzťah medzi žalobcom a žalovaným správne, pričom zdôraznil, že naliehanie žalovaného na potrebu požičania peňazí odôvodnené nepriaznivým zdravotným stavom jeho matky považuje ako zneužitie svojej osoby, nakoľko toto tvrdenie bolo nepravdivé, čo žalovaný potvrdil vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 18.8.2015. V skutočnosti potreboval tieto peniaze na zaplatenie svojich dlžôb, pretože podľa žalobcu je možné vznesenie námietky premlčania zo strany žalovaného považovať za konanie v úmysle poškodiť žalobcu a takto vznesenú námietku považovať za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v plnom rozsahu potvrdiť.

19. Ďalšie vyjadrenia strán sporu neboli podané.

20. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP, teda preskúmal celý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie vo veci samej nie je dôvodné, preto rozsudok vo výroku I. potvrdil (§387 ods.1 CSP). Odvolací súd dospel k záveru, že výrok II. o náhrade trov konania je potrebné zrušiť podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože v tejto časti je rozsudok súdu nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

21. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 30. júla 2019 o 09.35 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 23.7.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

22. Žalovaný namietal odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm.f/ a h/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

24. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

25. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

26. Odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody vo vzťahu k výroku I. nie sú naplnené.

27. Predmetom konania je zaplataenie nákladov úveru vzniknutých za obdobie trvania úverového vzťahu od 23.09.2009 do 05.09.2011. Podľa potvrdenia vyhotoveného peňažným ústavom úroky za uvedené obdobie predstavujú sumu 3.724,36 eur, poplatok za správu úveru 61,75 eur, spracovateľský poplatok 189,17 eur a poplatok za predčasné splatenie 537,86 eur.

28. Medzi stranami nebolo sporné, že z uvedenej sumy žalovaný uhradil čiastku 1.350 €, preto žalobca v tejto časti zobral žalobu späť a súd konanie zastavil v tejto časti. Predmetom konania tak ostala suma 3.163,14 €.

29. Už v predchádzajúcom rozhodnutí (zrušujúcom uznesení) odvolací súd vyjadril názor, že považuje za správne závery súdu o tom, že medzi účastníkmi konania došlo k ústnemu uzatvoreniu zmluvy o pôžičke a uzatvoreniu ďalšej nepomenovanej zmluvy, preto nebolo možné nárok žalobcu posudzovať ako nárok vyplývajúci z titulu bezdôvodného obohatenia a to ani vo vzťahu k námietke premičania vznesenej zo strany žalovaného. Podľa odvolacieho súdu (s poukazom na uvedenú právnu kvalifikáciu uplatneného nároku) neprichádza do úvahy aplikácia ust. § 107 vo vzťahu k posúdeniu premičacej lehoty. Na týchto záveroch odvolací súd zotrúva, preto súd prvej inštancie (riadiac sa názorom odvolacieho súdu) správne aplikoval ust. § 101 OZ.

30. Za správne odvolací súd považuje aj úvahy súdu o vôli strán sporu predĺžiť splatnosť dlhu, v ktorej súvislosti správne uzavrel, že dojednanie splatnosti tak ako ho uvádzali strany sporu, t.j. stanovenie splatnosti „na jar 2010“, resp. „v marci, apríli 2010“ a rovnako aj určenie splatnosti spôsobom „keď žalovaný bude môcť čerpať úver“, nie je dostatočne určité, a preto v tejto časti je potrebné považovať dohodu za neplatnú v zmysle § 37 OZ. Dôvodne preto súd prvej inštancie uzavrel, že časť splnenia dlhu z titulu zaplataenia nákladov úveru medzi stranami sporu nebol dohodnutý.

31. Neakceptovateľné je tvrdenie žalovaného, že lehota splatnosti bola dojednaná dostatočne určito, keďže podľa neho z dohodnutej doby určenej na plnenie možno vyvodiť, že posledným dňom lehoty bol deň 30.4.2010 (vychádzajúc z dojednaní splatnosti do marca alebo apríla 2010), resp. posledným dňom je deň 21.6.2010 (vychádzajúc zo žalobcom tvrdení lehoty splatnosti do jari 2010). Už z vyššie uvedených tvrdení žalovaného jednoznačne vyplýva, že lehota mohla byť určená rozličným spôsobom, teda nie je zrejmé, aká bola vôľa strán a k akému dojednaniu medzi stranami sporu došlo. Nie je jasné či sa jednalo o koniec marca alebo o apríla 2010, resp. o deň 21.6.2010, ktorý je posledným jarným dňom roku 2010. Z uvedeného je zrejmé, že doba splatnosti medzi stranami sporu nebola dojednaná dostatočne určito, preto je toto dojednanie neplatné, a teda správne súd prvej inštancie uzavrel, že čas splnenia dlhu z titulu zaplataenia nákladov úveru medzi stranami sporu nebol dohodnutý.

32. Namieste je preto aplikácia ust. § 563 OZ, v zmysle ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Dlžník je povinný predmet záväzku splniť v nasledujúci deň po obdržaní výzvy (upomienky).

33. Z konania jednoznačne vyplynulo, že žalobca písomnou výzvou zo dňa 7.9.2013 vyzval žalovaného na zaplataenie sumy 4.513,14 € z titulu nákladov úveru, ktorá výzva bola doručená žalovanému najneskôr 12.9.2013, preto bol žalovaný povinný plniť dňa 13.9.2013, tak, ako správne uzavrel súd prvej inštancie.

34. Od stanovenia splatnosti dlhu je však nevyhnutné odlišiť určenie začiatku plynutia premičacej lehoty, ku ktorému už súdna prax zaujala stanovisko.

35. Ak čas splnenia dlhu (záväzku) nebol účastníkmi dohodnutý, ani inak stanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník podľa ust. § 563 OZ povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal; veriteľ mohol svoje právo vykonať vtedy, keď mohol (z objektívneho, nie subjektívneho hľadiska) požiadať o plnenie dlhu, t.j. hneď ako dlh vznikol, takže začiatok plynutia premičacej doby tu nastáva nasledujúci deň po vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, pri ktorej nebola dohodnutá splatnosť predmetu pôžičky (rozsudok NS SR 1 Cdo 25/2003, rozhodnutie č. 91/2004 ZRS).

36. Začiatok plynutia všeobecnej premičacej doby (§ 101 OZ) a začiatok omeškania dlžníka (§ 517 OZ) sa odvíja od okamihu splatnosti práva na plnenie. Ak doba splnenia dlhu nebola dohodnutá ani inak

ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu (rozsudok NS SR sp.zn. 3 Cdo 174/2016, rozhodnutie č. 1/2017 ZRS).

37. Nakoľko náklady žalobcu v podobe zmluvných úrokov z úveru a poplatky za správu úveru sú samostatné majetkové nároky, ktoré vznikali postupne a vzhľadom na to, že čas splnenia týchto dlhov medzi stranami sporu nebol dohodnutý, trojročná premlčacia lehota začala plynúť dňom nasledujúcim ako dlh z titulu jednotlivých nákladov postupne vznikali.

38. Odvolací súd má za to, že premlčacia lehota začala plynúť osobitne vo vzťahu ku každej jednotlivéj úhrade úrokov a poplatkov, dňom nasledujúcim po úhrade, t.j. postupne ako vznikali jednotlivé náklady (po tom ako došlo k úhrade úrokov a poplatkov v rámci jednotlivých splátok uhrádzaných žalobcom).

39. Tento záver nemôže spochybníť tvrdenie žalobcu, že nemal vedomosť o výške úrokov zahrnutých v jednotlivých splátkach (z jeho subjektívneho hľadiska) a o celkovej výške nákladov úveru sa dozvedel v deň splatenia úveru (5.9.2011). Nemožno preto akceptovať názor žalobcu, že až v tento deň (5.9.2011) žalobca mohol prvýkrát vyzvať žalovaného na úhradu nákladov, ktoré mu vznikli. Aj keď by sa subjektívne žalobca o celkových nákladoch dozvedel až po splatení celého dlhu, napriek tomu je jednoznačné, že priebežne po úhrade každej splátky mohol žalovaného vyzvať na zaplatenie úrokov a poplatkov zahrnutých v tejto splátke.

40. Správne preto súd prvej inštancie uzavrel, že nárok na zaplatenie časti vynaložených nákladov by bol premlčaný, keďže v tejto časti si žalobca uplatnil nárok až po márnom uplynutí premlčacej lehoty.

41. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie vo vzťahu k premlčanému nároku dospel k správne mu záveru o tom, že k vzneseniu námietky premlčania zo strany žalovaného došlo v rozpore s dobrými mravmi. Správne považoval vznesenie námietky premlčania za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 OZ, a preto správne na túto námietku neprihliadol.

42. Odvolaciemu súdu je známe rozhodnutie NS SR sp.zn. 1 Cdo 148/2004, na ktoré poukazuje žalovaný, vychádzajúce z úvahy, že dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní (§ 100 ods. 1 OZ) nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ. Zároveň ale odvolací súd poukazuje na to, že otázka premlčania a dobrých mravov bola riešená dovolacím, či ústavným súdom aj vo viacerých iných prípadoch, pričom z hľadiska vývoja aplikačnej praxe súdov je možné sledovať postupné odkláňanie sa od právneho názoru Najvyššieho súdu SR uvedené v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 148/2004.

43. Podľa nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 176/2011 (bez dôvodné obohatenie) je možné dospieť k záveru, že v niektorých prípadoch je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi, avšak aplikácia tohto inštitútu by mala byť len výnimočná a nemala by zhojovať neznalosť zákona - t.j. neznalosť plynutia premlčacích dób. V tomto smere poukázal aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - *vigilantibus iura scripta sunt* - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 OZ postupoval s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou *vigilantibus iura*, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich.

44. V uznesení sp. zn. 7 Cdo 226/2016 zo dňa 13. decembra 2017 Najvyšší súd SR uvádza: „Treba totiž považovať nielen za rozporné s dobrými mravmi, ale (bez snahy preháňať) i za neslušné, aby mohli byť priznané účinky námietke premlčania vznesenej tým účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, ktorý si najskôr z pozície fakticky silnejšej strany vzťahu na druhom účastníkovi prakticky vynútil uzavretie dohody odporujúcej kategorickým ustanoveniam zákona a aj splnenie takto len domnelej povinnosti, vyplývajúcej druhému účastníkovi z neplatného právneho úkonu, v takejto súvislosti súčasťou ním formulovanej dohody urobil tiež ustanovenie o vlastnom oprávnení ponechať si plnenie druhého účastníka po celú dobu trvania základného právneho vzťahu a okrem toho i po dobu dvoch rokov (dvoch tretín všeobecnej premlčacej doby) po zániku takéhoto vzťahu a ktorý napokon za stavu riadenia sa druhého účastníka dohodou pre nedostatok pochybností o platnosti v nej obsiahnutých dojednaní svoju obranu proti uplatňovaniu práva druhým účastníkom v súdnom konaní založil výlučne na neplatnosti

dohody a márnom uplynutí premlčacej doby, ku ktorému malo prísť už počas trvania základného právneho vzťahu (vyznačujúceho sa len právnou, nie však i faktickou rovnosťou oboch strán vzťahu) a takto ešte v čase, v ktorom by fakticky slabšia strana vzťahu uplatnením práva bola nútená podstúpiť tiež riziko rôznych „odvetných“ opatrení druhej strany vzťahu na svoju ujmu“.

45. V rozsudku sp. zn. 3 Cdo/2017 zo dňa 22. marca 2018 Najvyšší súd SR pri posúdení súladu dobrých mravov s námietkou premlčania uvádza: „Dobrymi mravmi sa rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania. Rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že výkon práva sa prieči spoločensky uznávaným názorom, ktoré vo vzájomných vzťahoch určujú, aký má byť obsah ich konania, aby bol súladný so všeobecnými zásadami spoločnosti. Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu. V takom prípade síce ide o výkon práva, avšak výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý je typické, že konajúcemu v skutočnosti nejde o dosiahnutie cieľov, ktoré právo s takým konaním spája, ale mu ide o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu druhú stranu. Taký výkon práva, i keď je so zákonom formálne v súlade, je v skutočnosti výkonom práva iba zdanlivým, lebo jeho účelom nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť právo (niekoho iného). V zákonom stanovených prípadoch je výkonom práva tiež vznesenie námietky premlčania. Námietka premlčania je jednostranný právny úkon dlžníka v konaní pred súdom, ktorým dlžník namieta uplynutie premlčacej doby“.

46. Rovnako v uznesení sp. zn. 2 Cdo 249/2014 zo dňa 30. júla 2015 Najvyšší súd SR vychádzal z úvahy, že za špecifických okolností výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku by mohlo byť konaním umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Znak konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný, inými slovami, rozhodujúce (určujúce) pre odopretie účinkov námietky premlčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania. Tieto okolnosti musia byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania.

47. V rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo/151/2012 zo dňa 9. decembra 2015 (náhrada nemajetkovej ujmy) sa uvádza: „Posúdenie dôvodnosti námietky premlčania zostáva na úvahe súdu, ktorý objektívne prihliada predovšetkým na to, za akých okolností bola námietka premlčania vznesená, za akých okolností k premlčaniu došlo (dôvody, pre ktoré nedošlo k uplatneniu práva) a prípadne samotnú ujmu, ktorá veriteľovi v dôsledku účinkov premlčania hrozí. Úmysel poškodiť druhého účastníka námietkou premlčania však nemožno vyvodiť z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale z tých konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania“.

48. Aj rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo/441/2013 zo dňa 31. marca 2016 vychádza z úvahy, že uplatnenie námietky premlčania sa prieči dobrým mravom v tých výnimočných prípadoch, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. Ustanovenie § 3 ods. 1 OZ je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Postup podľa uvedeného ustanovenia má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, a to vtedy, ak vznesenie námietky premlčania. Výrazom zneužitia práva v neprospech toho účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by nepriznanie jeho nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, (prípadne, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov), či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný

výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená.

49. Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 176/2011 zo dňa 20. apríla 2011 vyplýva, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva strany konania v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprímerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.

50. V náleze sp. zn. I. ÚS 33/2012 zo dňa 3. októbra 2012 Ústavný súd SR vyslovil názor, že námietka premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje, ale môžu nastať situácie (napr. v pomere blízkych príbuzných či spolupracovníkov alebo spolujazdovcov firmy a pod.), že uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor strany konania, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila, a voči ktorému by za takej situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. V duchu tohto právneho názoru sa uplatnenie premlčacej námietky môže priečiť dobrým mravom len vo výnimočných prípadoch, keď by bolo na úkor strany konania, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila, alebo keď by sa aprobovalo konanie, ktoré je contra bonos mores (§ 3 ods. 1 OZ).

51. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že judikatúra dovolacieho a ústavného súdu v otázke premlčania a dobrých mravov je v zásade ustálená v tom, že nevylučuje, že vznesenie námietky premlčania by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi, avšak vždy musí ísť o veľmi výnimočné prípady, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila. Postup podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, keď voči strane konania by nepriznanie jej nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania.

52. Odvolací súd vychádzajúc z takto ustálenej judikatúry má za to, že v prejednávanej spore okolnosti tohto prípadu sú takej výnimočnej povahy, kedy je možné dôjsť k záveru, že vznesenie námietky premlčania žalovaným by bolo možné považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi.

53. Súd prvej inštancie vyhodnotil vzťah medzi žalobcom a žalovaným správne, keď zdôraznil, že naliehanie žalovaného na potrebu požičania peňazí odôvodnené nepriaznivým zdravotným stavom jeho matky je nevyhnutné považovať za zneužitie osoby žalobcu, nakoľko toto tvrdenie bolo nepravdivé, čo žalovaný potvrdil vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 18.8.2015. V skutočnosti potreboval tieto peniaze na zaplatenie svojich dlžôb. Aj vzhľadom na ďalšie konanie žalovaného (opakované nedodržané sľuby o splnení dlhu, neurčité vyjadrenia o termíne splnenia a vyhýbanie sa povinnosti plniť) je možné vznesenie námietky premlčania zo strany žalovaného považovať za konanie v úmysle poškodiť žalobcu a takto vznesenú námietku považovať za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi.

54. V súlade s uvedenými úvahami súd dôvodne neprihliadol na vznesenú námietku premlčania v časti uplatnených úrokov a poplatkov, aj keď v tejto časti si žalobca uplatnil nárok žalobou až po márnom uplynutí premlčacej lehoty.

55. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok vo výroku č. I, v zmysle ust. § 387 ods.1 CSP ako vecne správny potvrdil.

56. Ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku odvolateľa vo vzťahu k výroku II. o trovách konania, pretože súd prvej inštancie nevysvetlil dostatočne svoje úvahy, na základe ktorých dospel k záveru o plnej úspešnosti žalobcu, kde najmä nie je zrejmé ako sa vysporiadal s faktom, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 4.513,14 €, avšak následne zobral žalobu späť v časti istiny 1.350 €, na základe čoho súd konanie zastavil.

57. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 cit. ust. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

58. Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t.j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Súd pri rozhodovaní o trovách konania podľa § 255 ods. 2 CSP určí pomer úspechu a neúspechu strán sporu. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu víťaznej strany sporu odčítať jeho neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má účastník právo, aby mu druhý účastník (druhá strana) nahradil pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Len ak je pomer úspechu obidvoch strán zhruba rovnaký, súd rozhodne, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

59. Súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol pri odôvodnení výroku o náhrade trov konania iba to, že postupoval podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, t.j. v zmysle zásady úspechu vo veci. Následne uviedol, že náhradu trov konania priznal úspešnému žalobcovi. V odôvodnení rozhodnutia však absentuje akékoľvek vysvetlenie na základe akých úvah dospel k záveru o plnej úspešnosti žalobcu. Z odôvodnenia nie je zrejmé akým spôsobom sa vysporiadal so skutočnosťou, že žalobca v časti zobral žalobu späť a konanie bolo v tejto časti zastavené.

60. Dôvody rozhodnutia v časti týkajúcej sa výroku o trovách konania nemôžu zistiť nielen strany sporu, ale ani odvolací súd pri svojej prieskumnej činnosti v rámci odvolacieho konania. Rozsudok je tak vo výroku o trovách konania nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

61. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia patrí medzi vady konania v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva (konkrétne právo účinne sa brániť proti rozhodnutiu súdu) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Tým je naplnený dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

62. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok vo výroku II. (ktorý v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení nebol podrobený prieskumu) v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie o trovách konania (§ 391 ods. 1 CSP).

63. Úlohou súdu v ďalšom konaní bude posúdiť pomer úspechu strán sporu, vyporiadať sa s námietkami žalovaného a opätovne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). Svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodniť tak, aby malo všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 220 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

64. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

65. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).